

Sygn. akt: I C 29/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Chojnicach I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Radosław Wyrwas
Protokolant:	sekr. sąd. Anna Fryca

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2017 r. w Chojnicach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Ltd z siedzibą w S. w W. (...)

przeciwko T. G.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Ltd z siedzibą w S. na rzecz pozwanego T. G. kwotę 107 (sto siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt: I C 29/17

UZASADNIENIE

W dniu 20 stycznia 2017r. spółka (...) Ltd z siedzibą w S. w W. (...) wytoczyła powództwo przeciwko T. G., żądając zasądzenia kwoty 500 złotych z odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że postanowieniem z dnia 3.11.2016r. wydanym w sprawie IV Cz 720/16 Sąd Okręgowy w Słupsku zasądził od spółki na rzecz Z. Ż. kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Z. Ż. był w tym postępowaniu reprezentowany przez pozwanego – radcę prawnego T. G.. W dniu 23.11.2016r. Z. Ż. otrzymał oświadczenie powodowej spółki o potrąceniu w/w przysługującej mu wierzytelności z wierzytelnością przysługującą spółce wobec Z. Ż., a stwierdzoną prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie VI (...). Pozwany będący pełnomocnikiem Z. Ż. otrzymał oświadczenie o potrąceniu w dniu 22.11.2016r. Wierzytelność zasądzona w/w prawomocnym nakazem zapłaty wiązała strony postępowania – powodową spółkę oraz Z. Ż.. W rezultacie wierzytelność przysługująca Z. Ż. została umorzona, stosownie do treści art. 499 k.c. w zw. z art. 498 k.c. Pomimo skutecznego potrącenia pozwany złożył u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w M. I. K. wniosek o wszczęcie egzekucji należności wynikającej z postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 3.11.2016r. Prowadzone przez Komornika postępowanie egzekucyjne Km (...) zostało zakończone w dniu 4.01.2017r. i w jego toku wyegzekwowano od powodowej spółki kwotę 1.952,84 zł. Jest to szkoda poniesiona przez spółkę.

Powodowa spółka wskazała, że dochodzona kwota stanowi jedynie część należnego jej roszczenia.

W odpowiedzi na pozew (k. 49) pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Wskazano, że pozwany nie kwestionuje faktu wydania postanowienia przez Sąd Okręgowy w Słupsku w sprawie IV Cz 720/16, faktu reprezentowania w tym postępowaniu Z. Ż., faktu doręczenia oświadczenia o potrąceniu wierzytelności oraz faktu wszczęcia i skuteczności postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego w postaci w/w postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku.

Pozwany zarzucił brak legitymacji biernej wskazując, że w sprawie egzekucyjnej występował jako pełnomocnik Z. Ż.. Środki wyegzekwowane przez Komornika zostały przekazane na jego rachunek, jednakże wynika to z art. 91 pkt 5 k.p.c. Nie można uznać, aby powodowa spółka poniosła szkodę na skutek działania pełnomocnika strony.

Pozwany wskazał ponadto, że w toku egzekucji spółka mogła bronić się powództwem opozycyjnym i przedłożyć oświadczenie o potrąceniu.

Powodowa spółka nie poniosła ponadto szkody, albowiem skoro posiada prawomocny nakaz zapłaty przeciwko Z. Ż., to może wszcząć przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne.

Ponadto pozwany wskazał, że nakaz zapłaty Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie VI Nc-e (...) został uchylony na skutek złożenia sprzeciwu. Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2016r. Sąd ten przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chojnicach. Z. Ż. o istnieniu tego nakazu zapłaty dowiedział się dopiero z treści oświadczenia o potrąceniu. Złożył sprzeciw wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia. Sąd odrzucił wniosek o przywrócenie terminu, lecz uchylił nakaz zapłaty uznając, że nie został on skutecznie doręczony i sprzeciw został wniesiony w terminie. Wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko powodowej spółce został przez pozwanego jako pełnomocnika Z. Ż. złożony dopiero po otrzymaniu postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie o przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chojnicach.

W piśmie procesowym nadanym w dniu 18.07.2017r. (k. 59) powodowa spółka oświadczyła, że podziela opis stanu faktycznego przedstawiony przez pozwanego, a zatem nie ma pomiędzy stronami sporu w tym zakresie. Podtrzymała powództwo i odnosząc się do oceny prawnej wskazała, że legitymacja bierna pozwanego wynika z faktu, że własnym działaniem doprowadził do wyrządzenia szkody w majątku powoda. Powodowa spółka skutecznie dokonała potrącenia wierzytelności i wskutek tego wierzytelność Z. Ż. została umorzona. Dłużnik nie zakwestionował skuteczności potrącenia. Dalsze losy tytułu wykonawczego, który był prawomocny w dacie potrącenia wierzytelności, nie mają wpływu na skuteczność tego potrącenia. Przepisy prawa nie przewidują możliwości uchylenia skutków potrącenia, które stało się wcześniej skuteczne. Samo uchylenie prawomocności tytułu wykonawczego nie skutkuje brakiem zobowiązania, a tylko ponownym zawieszeniem sprawy przed sądem. Zatem roszczenie zgłoszono do egzekucji nie istniało w dacie złożenia wniosku egzekucyjnego, ponieważ zostało wcześniej skutecznie potrącone.

Sąd ustalił, co następuje:

Przed Sądem Rejonowym w Chojnicach toczyło się postępowanie pod sygnaturą I C 551/16 upr. z powództwa (...) Ltd z siedzibą w S. w W. (...) przeciwko Z. Ż.. W postępowaniu tym Sąd Okręgowy w Słupsku rozpoznając zażalenie pod sygnaturą IV Cz 720/16 wydał postanowienie z dnia 3 listopada 2016r., którym zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 26 sierpnia 2016r. w ten sposób, że zasądził od (...) Ltd na rzecz pozwanego Z. Ż. kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Ponadto, zasądził od (...) Ltd na rzecz Z. Ż. kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

/dowód: kopia odpisu postanowienia, k. 3/

W dniu 16 września 2016r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie VI Nc-e (...) w elektronicznym postępowaniu upominawczym wydał nakaz zapłaty, zasądzając od Z. Ż. na rzecz (...) Ltd z siedzibą w S. kwotę 7.754,58 zł z odsetkami umownymi.

Nakaz zapłaty został uprawomocniony pomimo nieprawidłowego doręczenia pozwanemu Z. Ż.. Postanowieniem z dnia 25 listopada 2016r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nadał temu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności.

/dowód: odpis nakazu zapłaty, k. 5; odpis postanowienia, k. 5v./

(...) Ltd sporządziła pisemne oświadczenia o dokonaniu potrącenia wierzytelności przysługującej Z. Ż. wynikającej z postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 3 listopada 2016r. w sprawie IV Cz 720/16 z wierzytelnością przysługującą spółce, a wynikającą z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 16 września 2016r. w sprawie VI Nc-e (...). Korespondencja zawierająca to pisemne oświadczenie została w dniu 21 listopada 2016r. nadana zarówno do Z. Ż., jak i do jego pełnomocnika – pozwanego T. G.. Z. Ż. odebrał tę korespondencję w dniu 23 listopada 2016r., natomiast T. G. odebrał ją w dniu 22 listopada 2016r.

/dowód: kopia pisemnego oświadczenie o potrąceniu, k. 4; kopia potwierdzeń nadania, k. 6; kopie zwrotnych potwierdzeń odbioru, k. 7-10/

Z. Ż. nie wiedział, że Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał przeciwko niemu nakaz zapłaty w sprawie VI Nc-e (...). O fakcie tym dowiedział się dopiero z treści doręczonego mu w/w oświadczenia o potrąceniu. W związku z tym wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie sprzeciw od tego orzeczenia wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2016r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie odrzucił wniosek Z. Ż. o przywrócenie terminu uznając, że nakaz zapłaty został błędnie uznany za doręczony tej osobie w dniu 9 października 2015r. Jednocześnie uznając, że sprzeciw Z. Ż. został wniesiony w terminie, przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chojnicach.

/dowód: kopia odpisu postanowienia, k. 54/

Pozwany T. G. działając jako pełnomocnik Z. Ż. nadał w dniu 30 listopada 2016r. do (...) Ltd pismo z dnia 28.11.2016r., w którym oświadczył, że jego mandant kwestionuje skuteczność otrzymanego oświadczenia o dokonaniu potrącenia. Zaprzeczył istnieniu jakiegokolwiek wierzytelności.

/dowód: kopia pisma z potwierdzeniem nadania, k. 53/

Niezależnie od powyższych działań pozwany T. G., działając jako pełnomocnik procesowy Z. Ż., złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w M. I. K. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko (...) Ltd. Do wniosku załączył tytuł wykonawczy w postaci postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 3 listopada 2016r. w sprawie IV Cz 720/16, zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Wniosek ten został nadany w dniu 14 grudnia 2016r.

Postępowanie egzekucyjne toczyło się pod sygnaturą Km 4425/16 i doprowadziło do wyegzekwowania całości należności wraz z kosztami. Postępowanie to zostało zakończone postanowieniem Komornika z dnia 4 stycznia 2017r.

/dowód: kopia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, k. 11; kopia odpisu postanowienia Komornika, k. 12; kopia wniosku egzekucyjnego z potwierdzeniem nadania, k. 55; wniosek egzekucyjny, k. 1-1v. akt Km 4425/16/

Powyższy stan faktyczny był w istocie pomiędzy stronami bezsporny. Wynika to z oświadczenia powodowej spółki zawartego w piśmie procesowym nadanym w dniu 18.07.2017r. (k. 59). Okoliczności faktyczne przedstawione przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew oraz wynikające z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy nie były kwestionowane. Sąd nie znalazł podstaw, aby zakwestionować prawdziwość kopii dokumentów złożonych przez strony. Wszelkie twierdzenia strony pozwanej zawarte w odpowiedzi na pozew znalazły potwierdzenie w dokumentach.

W szczególności nie może ulegać wątpliwości, że Z. Ż. nie wiedział o wydaniu nakazu zapłaty przez Sąd Rejonowy w Lublinie w sprawie VI Nc-e (...) do czasu zapoznania się z treścią oświadczenia powodowej spółki o potrąceniu wierzytelności. Potwierdza to analiza treści postanowienia w/w Sądu z dnia 7 grudnia 2016r. (k. 54), z którego wynika, że odpis nakazu zapłaty został wysłany na nieprawidłowy adres i pomimo tego przesyłkę uznano za doręczoną.

Nie może budzić również wątpliwości fakt, że wniosek o wszczęcie egzekucji został przez pozwanego jako pełnomocnika Z. Ż. nadany na adres Komornika I. K. dopiero w dniu 14 grudnia 2016r., a więc po wydaniu przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowienia z dnia 7 grudnia 2016r. o uchyleniu nakazu zapłaty. W treści wniosku o wszczęcie egzekucji odniesiono się również do rzekomego skutecznego potrącenia wierzytelności Z. Ż. z wierzytelnością mającą rzekomo przysługiwać (...) Ltd, co wynika z ostatniego akapitu tego wniosku (k. 1v. akt Km 4425/16).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie mogło zostać uwzględnione.

Sąd nie jest związany podstawą prawną wskazywaną przez stronę pozwaną, a jedynie podstawą faktyczną powództwa. Sąd zatem mając na podstawie okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie i ustalone w wyniku postępowania dowodowego ustala, czy roszczenie pieniężne o zapłatę jest zasadne.

Z uzasadnienia pozwu oraz z uzasadnienia pisma nadanego w dniu 18.07.2017r. wynika, że powodowa spółka uznaje, iż pozwany T. G. wyrządził jej szkodę majątkową. Oczywistym jest, że strony nie były związane żadnym stosunkiem zobowiązaniowym, a więc ewentualny fakt wyrządzenia szkody nie może wynikać z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Zatem podstawą prawną powództwa nie mógł być art. 471 k.c.

Całokształt twierdzeń powodowej spółki wskazuje, że rozważyć należy ewentualną odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego na podstawie art. 415 k.c., a więc odpowiedzialność za czyn niedozwolony.

Zgodnie z treścią art. 415 k.c. – kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Wina na gruncie prawa cywilnego, inaczej niż na gruncie prawa karnego, składa się z elementu obiektywnego i subiektywnego. Element obiektywny to sprzeczność zachowania danej osoby (działania lub zaniechani) z obowiązującym porządkiem prawnym, z jakimś przepisem prawa. Element subiektywny to wina w rozumieniu prawa karnego, a więc możliwość zarzucenia danej osobie, że zachowała się w taki, a nie inny sposób. W realiach niniejszej sprawy nie sposób uznać, aby zaistniał obiektywny element winy, a więc sprzeczność działania pozwanego T. G. z obowiązującym porządkiem prawnym.

Powodowa spółka nieprawidłowości w zachowaniu pozwanego upatruje w tym, że złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, który miał na celu wyegzekwowanie wierzytelności, która przestała już wcześniej istnieć, a to na skutek jej potrącenia. Mając na uwadze powyższy stan faktyczny Sąd nie podziela takiego stanowiska.

Z art. 498§1 k.c. wynika, że jeżeli dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze (...), a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem (...). W przypadku skutecznego potrącenia wierzytelność niższa umarza się, a więc przestaje istnieć. Wierzytelność przedstawiona do potrącenia, a mająca rzekomo przysługiwać powodowej spółce, była kilkakrotnie wyższa od wierzytelności Z. Ż., a więc w przypadku skutecznego potrącenia wierzytelność tego ostatniego rzeczywiście wygasłaby. W takiej sytuacji złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego byłoby nieuzasadnione.

Sąd uznaje, że w pewnych okolicznościach faktycznych złożenie wniosku egzekucyjnego i w konsekwencji wyegzekwowanie określonej kwoty może prowadzić do wyrządzenia szkody i stanowić czyn niedozwolony osoby, która złożyła taki wniosek. Sytuacja taka zaistniałaby wówczas, gdyby osoba składająca wniosek o wszczęcie egzekucji i dysponująca tytułem wykonawczym wiedziała, że obiektywny stan rzeczy jest taki, iż nie przysługuje jej już

wierzytelność wobec wcześniejszego skutecznego potrącenia. W takim przypadku sam fakt dysponowania tytułem wykonawczym nie ma znaczenia, skoro stwierdzona nim wierzytelność wygasła.

Opisana powyżej sytuacja nie zaistniała jednak w niniejszej sprawie. Wynika to z faktu, że w wątpliwość należy poddać, czy złożenie przez (...) Ltd oświadczenia o potrąceniu wierzytelności wywołało skutek z art. 498§2 k.p.c. Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika wprawdzie, że takie oświadczenie zostało złożone i dotarło ono do adresata, tj. do Z. Ż., jednakże wątpliwym jest, czy wywołało ono skutek, o którym mowa w art. 498§2 k.c. Przepis ten stanowi, że wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się wzajemnie do wysokości wierzytelności niższej. Oczywiście przy tym jest, że ten materialnoprawny skutek wystąpi tylko wówczas, gdy przedstawiana przez dłużnika (w tym przypadku A. P.) do potrącenia wierzytelność istnieje. Chodzi tu przy tym o rzeczywiste, materialnoprawne istnienie takiej wierzytelności. Nie chodzi bynajmniej tylko o stwierdzenie takiej wierzytelności w orzeczeniu sądowym. W piśmie nadanym w dniu 18.07.2017r. powodowa spółka przedstawiła pogląd, że skoro w dacie złożenia oświadczenia o potrąceniu jej wierzytelność stwierdzona była prawomocnym wówczas nakazem zapłaty Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 16.09.2016r., to potrącenie takie było w pełni skuteczne i wywołało skutek w postaci wzajemnego umorzenia się obu wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej, a więc w konsekwencji do wygaśnięcia wierzytelności przysługującej Z. Ż.. Sąd nie podziela takiego poglądu. Sam fakt, że w/w nakazem zapłaty zasądzono od Z. Ż. na rzecz powodowej spółki określoną w jego treści kwotę pieniężną nie oznacza, że taka wierzytelność rzeczywiście istniała zarówno w dacie wydania tego orzeczenia, jak i w dacie złożenia oświadczenia o potrąceniu.

Istnienie wierzytelności po stronie A. P. wobec Z. Ż. jest wątpliwe, skoro opisany powyżej nakaz zapłaty został uchylony i sprawę przekazano do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chojnicach. Zapewne istnieje spór pomiędzy tymi podmiotami co do istnienia tej wierzytelności, chociaż strony niniejszego procesu nie przedstawiły na tę okoliczność żadnych wniosków dowodowych. Nie miało to jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak wskazano powyżej – ewentualny czyn niedozwolony mógłby zaistnieć wówczas, gdyby osoba składająca wniosek o wszczęcie egzekucji (a więc wierzyciel lub jego pełnomocnik) wiedzieli, iż wierzytelność mająca być przymusowo wyegzekwowana nie istnieje na skutek wcześniejszego jej skutecznego potrącenia. Tak w niniejszej sprawie nie było, skoro Z. Ż. kwestionował wierzytelność mającą przysługiwać przeciwko niemu spółce (...) Ltd, czego wyrazem było złożenie przez niego sprzeciwu od nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 16.09.2016r. Z. Ż. kwestionował skuteczność dokonania potrącenia, co znalazło wyraz w treści pisma jego pełnomocnika – pozwanego T. G. (pismo z dnia 28.11.2016r. – k. 53). Co więcej, wniosek o wszczęcie egzekucji został nadany w dniu 14 grudnia 2016r., a więc już po wydaniu przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie (w dniu 7 grudnia 2016r.) postanowienia o przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu w Chojnicach. Zatem składając w imieniu Z. Ż. wniosek o wszczęcie egzekucji T. G. miał świadomość, że jego mandant kwestionuje istnienie wierzytelności wskazanej w nakazie zapłaty z dnia 16.09.2016r., a tym samym uznawał, że oświadczenie o potrąceniu wierzytelności złożone przez spółkę (...) nie wywołało skutku określonego w art. 498§2 k.c. i miał ku temu obiektywne podstawy.

Nie każde oświadczenie o potrąceniu powoduje skutek określony w art. 498§2 k.c. Skutek taki nie zachodzi, gdy przedstawiana do potrącenia wierzytelność nie istnieje. Powodowa spółka nie wykazała w niniejszym postępowaniu, aby taka wierzytelność rzeczywiście istniała, w szczególności nie wskazała na dalsze losy sprawy przekazanej przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie. Powodowa spółka ograniczyła się do stwierdzenia, że skoro w dacie złożenia oświadczenia o potrąceniu wierzytelność była stwierdzona prawomocnym nakazem zapłaty, to potrącenie to było skuteczne. Jeszcze raz należy wskazać, że Sąd nie podziela takiego poglądu, albowiem na gruncie art. 498§2 k.c. umorzenie wierzytelności następuje tylko wówczas, gdy przedstawiana do potrącenia wierzytelność rzeczywiście istnieje, a więc ma obiektywne oparcie w określonym stosunku cywilnoprawnym łączącym wierzyciela i dłużnika. Sam fakt wydania nakazu zapłaty zasądzającego taką należność, w kontekście jego późniejszego uchylecia, nie jest dowodem istnienia takiej wierzytelności.

Nie negując, że potencjalnie może przysługiwać spółce (...) wierzytelność wobec Z. Ż., a w konsekwencji nie negując, że oświadczenie o potrąceniu było skuteczne, Sąd wskazuje, że w realiach niniejszej sprawy nie można uznać, aby pozwany T. G. składając wniosek o wszczęcie egzekucji i doprowadzając do wyegzekwowania określonej kwoty

od spółki (...) na rzecz Z. Ż. – dopuścił się czynu niedozwolonego. Z. Ż. kwestionował skuteczność potrącenia, a dysponując tytułem wykonawczym był uprawniony do wszczęcia egzekucji. Powodowej spółce przysługiwały środki prawne, aby zapobiec wyegzekwowaniu należności. Chodzi tu oczywiście o możliwość wytoczenia powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności na podstawie art. 840§1 pkt 2 k.p.c. z powołaniem się na okoliczność, iż po powstaniu tytułu egzekucyjnego zobowiązanie wygasło na skutek potrącenia. Spółka (...) zaniechała takiej czynności, co w konsekwencji umożliwiło wyegzekwowanie całej należności przysługującej Z. Ż. w toku egzekucji Km (...).

Reasumując powyższe rozważania – Sąd uznał, iż nie można przypisać pozwanemu T. G. naruszenia jakichkolwiek przepisów prawa, a nawet chociażby zasad współżycia społecznego, a tym samym nie można uznać, aby dopuścił się czynu niedozwolonego na szkodę powodowej spółki. Działał w granicach obowiązujących przepisów, mając prawo złożyć w imieniu swojego klienta wniosek o wszczęcie egzekucji, dysponując tytułem wykonawczym i będąc przekonany, że złożone wcześniej przez spółkę (...) oświadczenie o potrąceniu wierzytelności nie wywołało skutku określonego w art. 498§2 k.c. W związku z tym powództwo podlegało oddaleniu.

W pkt II wyroku Sąd zasądził od powodowej spółki na rzecz pozwanego kwotę 107 zł tytułem kosztów procesu. Pozwany był reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym i jego wynagrodzenie wyniosło 90 zł, co wynika z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Pozwany poniósł także koszt uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Podstawą prawną zasądzenia tych kwot jest art. 98§1 i 2 k.p.c.